

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 27. szám

2011. november 28.

Zsugázzunk!

Kezdő vasutas koromban a kártya a harminckét lapos magyar, ritkábban a francia kártyát jelentette. A kollégák között sajátos kultúrája volt az „ördög bibliájának”, többnyire kis tételekben, de nagyon komolyan játszottak. A vonaton szinte bérelt helye volt egy-egy összeszokott társaságnak, és nehezebb volt bekerülni közéjük, mint manapság a parlamentbe. A durák, vagy az ulti összehozta az embereket, akik nem csak a kártyáért tartottak össze.

De a rendszer után változott az élet, és változtak a közösségek is. Alig látni már a szép magyar kártyával játszó vasutasokat, a Tell Vilmassal és társaival díszített lapok helyett műanyag kártyákkal próbálunk zsugázni. Lassan de biztosan megtelt az irattárcánk a különböző célú, de hasonló méretű lapocskákkal. Ilyenné vált a személyi igazolványunk, amit helyettesíthetünk a műanyag jogosítványunkkal, de nem árt kéznél tartani a

lakcímkártyánkat is, nem beszélve a bankkártyánkról. Vagy utóbbit néha jobb otthon felejtetni, hátha kitart a számlánkon a pénz tizedikéig. De nem hagyhatjuk ki a sorból az új arcképes igazolványt sem, ami ugyan elég csúnyácska, de nekünk mégis tetszik.

Egyre többen vannak, akik gondolkodóba esnek, melyiket vegyék elő a bank automatánál, vagy éppen a pénztárnál, és néha össze is cseréljük a törzsvásárló kártyánkat azzal, amellyel a benzinkúton fizetünk, ha még van rajta pénz. És hamarosan el kell gondolkodnunk azon is, hogyan használjuk fel a cafetéria, vagy magyarul VBKJ keretünket, mert a sok kártya mellé kaptunk egy SZÉP-et is: Jövőre számolnunk kell az idén bevezetett Széchenyi Pihe-nőkártyával, mint egyik lehetőséggel. Hogy tényleg szép-e nem tudom, mert még nem láttam élőben, az meg végképp talány számomra, hogy mennyire válik lehetőséggé a vasutasok körében, de minden jel arra mutat, hogy nem kerülhetjük meg, miután az üdülési csekk eltűnik a választékból.

Ha minden igaz, jövőre elvileg 450 000 Ft-os keret használható fel háromféle szolgáltatásra osztva. Ez már gyanús, mert ugye nem biztos, hogy a vasutas ilyen jól lesz januártól elengedve béren kívül. A fenti összegből 225 000 Ft használható szálláshely fizetésre, természetesen plusz kártya kibocsátásával, hogy színesedjen az irattárcánk. Meleg étel vásárlására 150 000 Ft használható, és 75 000 forintért szabadidős- és egészségmegőrző-szolgáltatást vehetünk igénybe.

Szerencsére még minden zavaros, így aztán nincs okunk panaszra, hogy akkor mi lesz az étkezési utalványokkal. Mert olyan verzió is van, hogy a régi és az új módi párhuzamosan is futhat valameddig. Meg olyan hírt is terjeng, hogy nem. Egy biztos, hogy lassan ki lehet cserélni az irattárcánkat, mert pénzünk ugyan alig-alig, de kártyáink száma lassan a harminckettő felé közelít. Már csak arra kell vigyáznunk, hogy ezzel a lapjárással is mindenki megtanuljon zsugázni.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Tizenhat fokos boldogság

A múlt század hetvenes-nyolcvanas éveinek nagy házépítési időszakában nyakra-főre építkeztek a szabolcsi falvakban – belvízkölcsonból. Az államtól boldog-boldogtalan kapott pénzt, a pénzosztás neve egyszerűen ótépé-kölcson lett a népryelvben. Ez volt a kezdete annak a nagy sikerű, három százalékos építési hitelnek, amelyből a keleti végek falvai szinte újjáépültek. És akinek

a rendszerváltozás idején volt még ilyen kölcsonük, azt busásan megfejelte kamatokkal az állam. A házukért akkor fizettek másodszer a tulajdonosok, harmadszor pedig mostanában.

Mert ezekből a házakból teljesen kifelejtették a hőszigetelést, ilyesmiről a tulaj is csak az utóbbi évtizedekben hallott. Amikor épültek, még „állambácsi” volt a mindenható, mostanában meg betársult a hatalom megosztásába a pénz is. Az pedig rendesen szivárog a falakon és nyílászárókon, jobban, mint a hírek a fővárosi politikából. A szóban forgó házak cirka száz négyzetméteresek, nagy, általában három méteres belmagassággal. Ide bizony kell gáz bőven, hogy meleg legyen a szobákban.

Aztán még melegebb lesz, amikor megjön a gázzámla, amire hidegebb hónapokban kevés ötvenezer forint. Ha jól sikerült a lakás-támogatási ívek töltögetése, akkor kaphat a rászoruló egy kis pénzt, de ahhoz olyan sors kell, ahol már rég nem merül fel a gázfűtés. A családok összéb húzódnak, és a mai gyerekek is elmondhatják húsz év múlva, hogy nem volt gyerekszobájuk.

Egyre több ház kéménye füstöl egy-két szobának meleget adva, csak legyen elég fa az erdőben. Aki tud, korszerúsít, vagy eladja a házat. De mindkettőhöz pénz kell, hiszen egymillióból nem jön ki a hőszigetelés. Valójában se eladni nem lehet ezeket a házakat, se rendesen élni bennük. Ha mégis sikerül eladni, akkor hol fog lakni a család? Mert amennyiért elkél a ház, abból bizony még egy lakótelepi távfűtésre sem futja. Azt hiszem, ezt nevezhetjük a gázfűtés csapdájának.

Szerencsére a falusi ember óvatos duhaj, és a többség nem dobta ki a cserépkályhát, sőt a gázkazán mellett gyakran maradt egy vegyes tüzelésre alkalmas monstruma is, feltéve, ha van mit tenni bele. De mert a szén sem olcsó, fát lopni meg nem illik, ezért „bele minden vackot” alapon ad a nép a környezetvédelemnek is, midőn télvíz idején sűrű fekete füstöt eregetnek a kémények.

Ez már évek óta így van, karácsonykor épp az tűnhet majd fel, hogy nincs nagy füst a környéken. Hát igen, az ünnepek alatt megengednek majd az emberek egy kis luxust maguknak, hogy év elején újult erővel tömjék meg a másik kazánt azzal, ami van. És tüzelés közben sírva nevetnek a magyaros bérek és az uniós számlák kínálta élményen, és azon tanakodnak a kocsmában, vajon hány fokon lehet boldog az ember? Többnyire tizenhatnál megállnak, a szelektív hulladékgyűjtésre kapott nejlonszakokat meg elteszik jobb időkre. Most úgyszincs mit tenni bele, ami éghető, az otthon fog elégni.

Manapság a szegény embert már nem az ág, hanem a gáz, pontosabban az ára húzza, akkor is, ha vízzel főz. Ha hidegre fordul a tél, sok családban el kell dönten, miről mondanak le a következő hónapban. Vagy összegűjnek egy kicsit, de nem biztos, hogy ez mindennap megoldás a hidegre. Olyan csapda ez, amiből nem látszik kivezető út. Csak remélni lehet, hogy nem a globális felmelegedés lesz a megoldás.

Dolhai József

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-243-4869, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zhnet.hu, zhtk@vsz.hu